

Εφετείο Αθηνών: 10535/99

Πηγή: Ελληνική Δικαιοσύνη 41/2000 σελ. 1407

Απόλυση εργαζομένου του Ο.Σ.Ε. λόγω εργατικού ατυχήματος. Δικαίωμα αποζημίωσης για απώλεια εφάπαξ.

Εισηγητής: Πάνος Πετρόπουλος

Ο εκκαλόν δια της από 7.4.97 αγωγής του, επί της οποίας εξεδόθη η εκκαλουμένη, ισχυρίσθηκε ότι προσελήφθη την 1.10.1968 υπό των Σιδηροδρόμων Ελληνικού Κράτους, των οποίων καθολικός δικαιοδόχος είναι ο εφεσίβλητος, ως βοηθός τεχνίτης και απελύθη την 7.3.1979 ως ανίκανος προς εργασίαν συνεπεία εργατικού ατυχήματος, εξ υπαιτιότητας των προστηθέντων του εφεσιβλήτου, ότι αν δεν ετραυματιζετο θα απεχώρει την 31.12.1996 και θα ελάμβανε εφάπαξ βοήθημα απο το ταμείον Προνοίας ΟΣΕ εκ δρχ. 12.026.256, αντί του ληφθέντος εκ 176.418 δρχ. και εξήτησεν λόγω αποζημίωσης την καταψήφισιν του εφεσιβλήτου δια δραχμάς 11.849.838, νομιμοτόκως από 1.1.1997. το πρωτοβάθμιον Δικαστήριον δια της εκκαλουμένης εδέχθη εν μέρει την αγωγήν και επεδίκασεν 5.748.560 δραχμάς, νομιμοτόκως από της επιδόσεως της αγωγής. Ήδη κατά της αποφάσεως αυτής παραπονείται ο ενάγων δια την υπό κρίσιν εφέσεως και δια τους εις αυτήν λόγους οι οποίοι ανάγονται εις ψευδή ερμηνείαν και εσφαλμένην εφαρμογήν του νόμου και κακήν εκτίμησιν των αποδείξεων και ζητεί την μεταρρύθμισιν της εκκαλουμένης και την ολικήν παραδοχήν της αγωγής.

Κατά το άρθ. 10 του Ν. 2042/1992 το εφάπαξ βοήθημα του ταμείου Προνοίας Προσωπικού ΟΣΕ δεν υπόκειται εις τον περιορισμόν ανωτάτου ορίου που καθορίζεται με το άρθρον 4 του ΑΝ 173/1967, ως τούτο εκάστοτε ισχύει, εφόσον ο μέσος όρος των εσόδων της τελευταίας τριετίας πριν από την έναρξιν εκάστου οικονομικού έτους που προέρχονται από τον κοινωνικόν πόρον, ο οποίος έχει θεσπισθή υπέρ του ταμείου, δεν υπερβαίνει το 15% των εσόδων που προέρχονται από τας εισφοράς των ησφαλισμένων δια την ιδίαν χρονικήν περίοδον.

Κατ' άρθ. 17 του Καταστατικού τού δια του από 29.11.1931 Διατάγματος ιδρυθέντος (ΝΠΔΔ) "Ταμείου Προνοίας Προσωπικού ΟΣΕ", το οποίον ενεκρίθη δια της υπ' αριθ. 22359/16.6.1938 αποφάσεως του Υπουργού Εργασίας και η παρ. 2 αυτού ετροποποιήθη δια της ΥΑ Φ 9 δις 1/2982/21.4.1969 και εν συνεχεία δια της ΥΑ Φ 269/1100/10.7.91 του Υπουργού Υγείας Προνοίας και Κοινωνικών Ασφαλίσεων: "1. Το παρά του Ταμείου Προνοίας παρεχόμενον βοήθημα εις τους τιθεμένους υπό σύνταξιν ή οπωσδήποτε αποχωρούντας της υπηρεσίας κατά τας διατάξεις του άρθρου 15 ορίζεται εις ένα μισθόν, κατά τα εν άρθρω 9 οριζόμενα, δια παν πλήρες έτος κρατήσεων εις το ταμείον Προνοίας. 2. Ως βάση για τον υπολογισμό του εφάπαξ βοηθήματος, λαμβάνεται το 90% του μέσου όρου των αποδοχών που ελάμβανε ο μέτοχος κατά την τελευταία διετία προ της εξόδου του από την υπηρεσία ή του θανάτου του. Ως αποδοχές νοείται το εκάστοτε μισθολογικό κλιμάκιο ή ο βασικός μισθός, το χρονοεπίδομα, η ΑΤΑ, οι τριετίες και πολυετίες.

Επίσης λαμβάνονται υπ' όψιν και οι κατά το άρθ. 9 δευτερεύουσες απολαβές. Ως ανώτατο όριο αποδοχών ορίζεται αυτό που αντιστοιχεί στο καταληκτικό μισθολογικά κλιμάκιο προσαυξημένα κατά τα παραπάνω επιδόματα. 3. Από 1ης Ιανουαρίου 1962 το βοήθημα ορίζεται εις ένα μισθόν, ως ούτος καθορίζεται εν παρ. 1 του άρθρου 9 δις έκαστον έτος συμμετοχής δια τους έχοντας μέχρι 30 έτη συμμετοχής, ανά εις δε επιπλέον μισθός δια πάσαν πλήρη τριετίαν συμμετοχής πέραν των τριάκοντα και μέχρι τριάκοντα πέντε (35) μισθών εν συνόλω κατ' ανώτατον όριον. Εξ άλλου, εις το άρθ. 20 ΝΔ 3083/1954 προβλέπεται ότι: "1. Ησφαλισμένοι παρά τω ταμείω Προνοίας ΣΕΚ τυχόντες παρ' αυτού ένεκεν οιουδήποτε λόγου εφ' άπαξ χρηματικού βοηθήματος, επαναδιοριζόμενοι ή οπωσδήποτε επανερχόμενοι εις την υπηρεσίαν των, θεωρούνται ησφαλισμένοι από της το πρώτον αναλήψεως υπηρεσίας των παρά τοις ΣΕΚ και δι' όσον χρόνον υπηρέτησαν παρ' αυτοίς ή εξηγόρασαν νομίμως, αποκλειομένης της αναγνωρίσεως και εξαγοράς του χρόνου καθ' ον παρέμειναν εκτός υπηρεσίας. Εις τους ούτω εξερχομένους της υπηρεσίας των ησφαλισμένους και πληρούντας τας προϋποθέσεις προς λήψιν βοηθήματος παρέχεται ως εφ' άπαξ βοήθημα εις μηνιαίος

μισθός δι' έκαστον έτος εν ασφαλίσει υπηρεσίας, ως το άρθρον 17 του καταστατικού του ανωτέρω ταμείου ορίζει, αφαιρουμένου εκ του συνολικού αριθμού των καταβλητέων εις τούτους ως εφ' άπαξ βοήθημα μισθών, του αριθμού των μισθών των αποληφθέντων ως εφ' άπαξ βοήθημα κατά την πρώτην έξοδόν των εκ της υπηρεσίας. 2 Αι ανωτέρω διατάξεις θεωρούμεναι ως ειδικαί έναντι πάσης άλλης εφαρμόζονται αναλόγως και επι πλειόνων των δύο έξοδων εκ της υπηρεσίας. Οι ανωτέρω διατάξεις, ως ενομολογήθη, έχουν την έννοιαν ότι ο ησφαλισμένος θα λάβη κατά την τελικήν έξοδόν του το εφ' άπαξ βοήθημα επί τη βάσει του συνόλου της εν ασφαλίσει υπηρεσίας του, αφαιρουμένου του ποσού το οποίον έχει ήδη εισπράξει κατά την πρώτην έξοδόν του και όχι βάσει του αριθμού των μισθών που προκύπτει μετά την αφαίρεσιν του αριθμού των μισθών οι οποίοι έχουν ληφθή υπ' όψιν κατά την πρώτην έξοδον του ησφαλισμένου (ΣτΕ 954/1999 ΕΔΚΑ, ΜΑ' 678). Ανεξαρτήτως όμως και πέραν τούτου οι ανωτέρω διατάξεις δεν ασκούν επιρροήν επί της εννοίας της κατά τον αστικόν νόμον αποζημιώσεως (άρθ. 298 ΑΚ) η οποία ορίζεται ως η διαφορά μεταξύ της περιουσίας του ζημιωθέντος άνευ επελεύσεως και της τοιαύτης μετά την επέλευσιν του ζημιογόνου γεγονότος. Είναι σαφές ότι επί αποχωρήσεως του ησφαλισμένου του άνω Ταμείου εκ της ενεργού υπηρεσίας εξ υπαιτιότητος τρίτου η ζημία αυτού υπο την ανωτέρω έννοιαν είναι η διαφορά των ποσών τα οποία θα ελάμβανεν εάν δεν εμεσολάβει το ζημιογόνον γεγονός και εκείνων τα οποία έλαβεν εκ της προώρου αποχωρήσεως του. Συνεπώς η εκκαλουμένη η οποία εθεώρησεν ως αποκαταστατέαν ζημίαν όχι την άνω διαφοράν, αλλά το ποσόν το οποίον θα ελάμβανεν ο ησφαλισμένος εάν είχε αποχωρήσει της υπηρεσίας και αυθημερόν επαναπροσληφθή και προσδιώρισεν ως τοιαύτην ζημίαν βάσει του ποσού των εκτός υπηρεσίας ετών του εκκαλούντος, ψευδώς ερμήνευσεν και εσφαλμένως εφήρμοσεν τον νόμον και πρέπει κατά παραδοχήν του συναφούς τρίτου λόγου εφέσεως να εξαφανισθή.